

Tisztelt Püspök atya, Tartományfőnök atya, Igazgató Úr, kedves tanárok, szülők, rokonok, végzős és nem végzős diákok, kedves egybegyűltek!

„Ötödikes kis diáknak, de jól vagyon dolga” tanította az osztályomnak osztályhymusz gyanánt Tesánszky Tanárnő ötödikben, az első osztályfőnöki óránkon. „Hejj élet begyöngy élet ennél szebb sem lehet, csak az jöjjön a Piarba, aki ilyet szeret” folytatódott.

8 évvel később azt tudom mondani, hogy igaza volt, megboldogult osztályfőnökünknek, bizony, jó dolgunk volt. Begyöngy életünk volt. Már hatodikban követeltük a „nagy” vagy legalábbis a „nagyobb” jelzőt, de ma talán leváltanánk az „öreg” és „vén” szócskákat a diák elől, amit most annyit éneklünk.

Bizonyára mindannyian fel tudunk eleveníteni legalább egy olyan emléket, amikor egy hosszú, kedves vendégség után felállunk az asztaltól és elkezdünk búcsúzkodni. Először még az asztalnál, utána lassan eljutunk az előszobába, ott elkezdünk szedelőzködni, majd az ajtóban jut még hirtelen valami nagyon fontos az eszünkbe, és aztán a végén még a kertkapuban is van egy pár végső kedves szó mielőtt végleg búcsút intenénk kedves vendéglátóinknak.

Ma mi is elkezdünk búcsúzkodni, felállunk az asztaltól, vagy inkább az iskolapadtól. Elköszönünk az iskolától, búcsúzunk a tanároktól, búcsúzunk a diákoktól végleg magunk mögött hagyva a boldog, vidám diákéveket. Talán a nyári szünet beköszöntére eljutunk egészen a kertkapuig is és remélhetőleg végleg útra fogunk kelni.

Személy szerint nagyon örültem, hogy a B osztály szalagavatóján Cserháti és Bálicity kollega nem indította még el ezt az elköszönő folyamatot egy búcsúbeszéddel, hanem arcunkra tudták csalni azt a mosolyt, ami a gimnazista éveinket jellemezte ebben az intézményben, így az ott jelenlévők megtapasztalhatták milyen is volt valójában az a hosszú idő, amit együtt töltöttünk osztályunkban. Tudom, hogy ez sem az A sem a C osztályban, sem volt másként, ők is épp olyan sokat nevettek és mosolyogtak az itt töltött időben. A szalagavató bálnak szerintem valahol ez az értelme, a vendégséges hasonlatnál maradván az, hogy a diákok megköszönik a hosszú vendéglátást, míg a ballagás ezzel szemben végleg lezárja azt az időszakot, amit akkor nagy pompával megünnepeltünk.

Az életünk egy újabb szakaszába lépünk ma 92-en, akik ez idáig a Váci Piarista Gimnázium végzős szalagjait hordtuk. 92 külön életút... a jövőben bizonyára lesz közöttünk orvos, tanár, jogász, vállalkozó, mérnök, sportoló, pszichológus és sok más színes életutat befutó ember, de egy biztosan közös lesz mindannyiunkban, az az idő, amit ennek az intézménynek a falai között együtt töltöttünk, amihez mindnyájan hozzákötjük azt az időszakot, amikor gyerekből felnőttségé váltunk vagy legalábbis megnőtünk. Kis érdekességként végzős diáktársak, tegye már fel a kezét, aki NEM bánta meg, hogy ebben az intézményben töltötte az elmúlt 5-8 évet?

Igazgató úr, örömmel tudom megállapítani, hogy valamit elég jól csinálnak ebben az iskolában. Ennél csak jobban tovább. Köszönjük!

Amikor elköszönünk, nem szabad szó nélkül elmenni azok mellett, akik nélkül az intézménybe járnunk haszontalan lett volna, akik hitre, tudásra szép életre és jóra neveltek. Köszönjük minden kedves tanárunknak a tanítást, reméljük, Ludas Matyi háromszorosan adja majd kendteknek mind ezt vissza.

Köszönjük a türelmet, a sok energiát, kitartást és áldozatot, amit belefektettek minden egyes nap, minden egyes tanórán ennek a lázadó, kamasz, majd mára fiatal felnőtt társasággá cseperedő egyének életének megalapozásába, elindításába. Tudom, sokszor nehéz volt velünk. Mint minden fiatal mi is kerestük az önállóság és a szabadság felé vezető utat, amit sokszor a lázadás formájában találtunk meg, ez nyilván nem szaporította túlságosan a pedagógusaink neuronjait. Ez a várva várt szabadság az érettségit követően, legtöbbszörünknek az egyetem alatt úgy hiszem eljön, de talán nem túlzok, ha kijelentem, hogy a Váci Piarista Gimnázium stabilitása, biztonsága és értékrendje, ugyan

hiányozni fog, de elkísér minket a további utunkon és segít a szabadságunkkal járó kellő felelősséghez felnőni. Azt hiszem, megkaptunk szinte mindent ahhoz, hogy a társadalom építőköveivé és hasznos állampolgáraivá váljunk. Innentől már csak rajtunk áll, hogy mit viszünk el magunkkal belőle. Emlékeztessenek bennünket erre Teleki Pál szavai, amit a történelem talán legviharosabb időszakában fogalmazott meg: „Nehéz ma igaz úton járni, de lehet”

Kedves itt maradó 11-es diákok, köszönjük, hogy ilyen díszessé varázsoltátok az iskolát nekünk ma, és annyit segítettetek széppé tenni a végzős évünket. Élvezzétek ezt az utolsó évet, nekem ez volt talán a kedvencem. Most már ti lesztek a legnagyobbak, titeket néz majd mindenki, ti lesztek az iskola közepe. Éljetek jól a lehetőséggel.

Végül pedig szeretném kiemelni azt, ami miatt ez az Iskola több mint egy átlagos iskola. Minden diák Veni Sancte misével kezdi meg útját ebben az intézményben. Hálás vagyok, a Jóistennek, hogy összehozta ezt a 92 embert egy nap a házában és az elmúlt években szétszakíthatatlan barátságokat alkotott és sok nevetésben részesített. Köszönjük, hogy átélhettük az első konfliktusokat, vitákat, szavazásokat és utazásokat. Köszönjük neki, hogy együtt megélhettünk sok sikert, elegendő kudarcot, örömet és bánatot, veszteséget, gyászt... összetartást és láthattunk ezernyi példát, ami egy életen át a szemünk előtt lebeghet. Köszönjük, hogy olyan emberektől tanulhattunk, akikre örömmel fogunk emlékezni, akik hitelesek voltak munkájukban, hivatásukban, és ami ma legritkább és legértékesebb, hitelesek voltak a hitükben. Illendő tehát, hogy egy misével hagyjuk el az Alma Máttert úgy, ahogy érkeztünk.

Igaz így tehát, hogy Isten nevében kezdtük el, Isten nevében fejezzük be. Ámen